

TROMMELVLIES 14: Engelzang in Enschede

Nou wil ik het weten ook. Even in de boekenkast... zie je wel, hij staat voorop – angry young man Costello. Op *Muziekrant OOR's Eerste Nederlandse Popencyclopedie*, tweede editie.

Hoezo? Nou, 1978.

Ik zat in Enschede op school, en ondertussen ook tot mijn oksels in punk en reggae. Maar onderhuids sluimerde nog het klikje van de Eagles' erfenis. Dus had je die twee zangeressen, waarvan Ronstadt de lekkerste was, zeker op de hoefoto's, maar Emmylou Harris zong gewoon iets meer alsof ze het meende.

En deze laatste zou die dag handtekeningen komen uitdelen bij de lokale vestiging van de landelijke boeken- en platensupermarktketen SIMS (nee, niet dat digitale poppenhusequivalent), vóór in de middag, een kans die ik toch niet wou laten schieten. Wij konden dat precies redden in ons vrije tussenuur plus pauze, hadden we uitgerekend. Maar Miss Harris kwam maar niet opdagen... Telkens opnieuw liet de ondertussen behoorlijk nerveuze bedrijfsleider omroepen dat ons wachten werd verlengd met weer een extra halfuur, en wij verkeerden inmiddels al in spijbeltijd. Steeds meer vrienden hielden het voor gezien. Ik bleef, op het laatst zelfs als enige van ons groepje. Wat de hel, ik deed het examenjaar toch al voor de tweede keer.

Toen kwam een verlegen, volkomen in het zwart geklede, tengere jonge vrouw de winkel binnengelopen. Bijna tuttig. Vergezeld door de rood aangelopen bedrijfsleider en slechts één lijfwacht. Bodyguards waren toen nog geen kleerkasten in strak kostuum met oortje en zonnebril... ze waren nog gewoon innemend dik en langharig, met hangsnor, honkbaljack, petje en cowboylaarzen.

Ze sprak amper een woord, constant starend naar de grond. Een bescheiden glimlachje en handtekening voor elke fan met uitgestoken elpee-hoes, uit het tot een menigte aangegroeide publiek in de propvolle platenzaak. Mijn *Quarter Moon* elpee lag thuis, maar voor dergelijke sukkels waren er foto's die ze tekende. Ik heb de mijne altijd bewaard.

Vervolgens vergat ik haar jarenlang, tot ze me in '95 met een prachtige slopersbal raakte (dankjewel Daniel Lanois). Bovendien is ze met haar herkenbare vocalen de reddende engel (en heus niet Grievous, sorry Gram) van menig andermans album. Het was haar drievoudige aanwezigheid die mij wees op de schoonheid van Bright Eyes' *I'm Wide Awake*. Zij combineert zo mooi. Ik volg haar muzikale stappen stiekempjes weer volop.

Maar goed, eind vorig jaar dook de dame dus opeens weer op naast Delivery Man Elvis, in maar liefst drie nummers, en op zijn recente dvd schittert ze in nog eens vijf. Hetgeen mij vervolgens een duik naar mijn oude *Popencyclopedie* deed nemen.

Kan geen kwaad. Raak ik tenminste ook weer eens een goed boek aan.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: toch wel *Bang the drum slowly* van Emmylou Harris (maar *Almost ideal eyes* van Elvis Costello mag ook).